

פטנטים

איך להפסיק לעשן

בישולים

איך גודלת הסולת

איובי נתן לא מעשן זה דורות

הסיפור הזה מוקדש כולו ספיישל לאמא של מאיה. שטנו בשבת עם איובי לאוניה שלו. בתוך כל התסבוכת והבלגן עם הספינה, הוא מצא משהו לשמוח עליו כמו ילד. "הפסקתי לעשן", סיפר, ועל פניו נהרה.

"תשמעי", פנה אליה, "קרה לי משהו פנטאסטי! חזרתי הביתה מזאת תירוש, זה היה שבע בערב, ופתאום אני קולט שבמרתית את הקופסה הרביעית שלי כבר. אם זה היה ב-11 בלילה, לא הייתי מתרגש. אבל כליך מוקדם בערב, וכבר גמרתי את הרביעית — קיבלתי גועל מעצמי. השיעבוד הזה! ההתמכרות המגעילה הו!"

"מה עשיתי? הסתכלתי על הקופסה שעמדתי לפתוח. פתחתי אותה. אמרתי לעצמי — דווקא לא אקח! היו לי שישים קופסות בבית. הלכתי ופתחתי את כולן! בכל מקום שמת יסיגרי יות פתוחות. בחדר השינה, במטבח, בסלון, בשרותים, במשרד, בכל מקום שרק הסתכלתי מצאתי סיגריות פתוחות, ודווקא לא לקחתי.

"לא עשיתי הכרות לחברה. וזה לא בגלל התקציב — יש לי כסף לסיגריות. אפילו לא בגלל הבריאות. גולדה וצ'רצ'יל עישנו ולא קרה להם שום דבר. אבל אמרתי לעצמי: שאני אגיע למצב כזה של שיעבוד? לא אני! וזה כבר שיבעה שבועות אני לא נוגע בסיגריה. יש לי פייפים, סיגרטים, ולא מעניין אותי בכלל. זה לא חסר לי.

"יכולים לכבד אותי, ובכלל לא נוזל לי הרוק. אני לא לוקח. אני מרגיש כליך נהדר. זה ניצחון מתוך כוח! אתה מנצח את עצמך. זו הרגשה חזקה כליך. דווקא לא תיקח. אף-אחד לא מכריח אותי, אני רואה בכל מקום סיגריות, ודווקא אני לא לוקח. אני קם בבוקר, ומרגיש כליך יותר טוב."

אני, בחיים שלי לא עישנתי. אף-פעם לא הצליח לי למרות שהיו תקופות וסיגריות ביד הייתה עושה הרבה לעיצוב האישיות הערומה שלי. נו, לא הלך. נורא עניין אותי לדעת מה זה לקום בבוקר ולהרגיש יותר טוב. במה מרגישים יותר טוב? איך? "תראי", הוא אומר. "הייתי קם בבוקר ומרגיש סתום. ככה. עכשיו אני קם, ולא מרגיש סתום. קל לי לנשום."

שארם ינצח את עצמו, זה שיא הניצחון, אני חושבת. נורא חראי מצדי להיזכר דווקא כאן בבדיחה על השיכור המועד שנשבע לעצמו לעולם לא לקחת כוסית. עבר ליד המיסבאה, ולא

רוצים לדעת איך קוטפים את הסור? לא קוטפים. אבל המון המון אנשים תוהים על העסק. איך גודלת הסולת לעזאזל? לא יתכן שמישהו סולה את הגרגירים האפסיים מתוך איוה צמת, ובטח לא קוטף אותם מהעץ. אורז — זה סין, זה שדות מוצפים, וחקלאים הגרבים בכובעי-קש. חיטה — זה ימים של זהב, שיבולים לקציר, ולבור את המוך מהבר. פופ-קורן, כולם יודעים, זה תירס מיובש. אבל סולת? סולת זה דייסה. בקיצור, מהסוף, איך גודלת הסולת? זה דווקא מעניין. אז את כל מי שמעניין לדעת מי המציא את החשמל ולמה, בבקשה:

אברהם קצורין, דור שלישי לתעשייני קמה, הסביר לי את העסק. סולת, זה הבאמצע-באמצע — הלב של גרעין החיי-טה. כמו הלב של האבטיח. החלק הכי מעודן בגרעין. זהו! כעת אני מבינה למה אני קוראת בעיתונים שהשמן והסולת של החברה רקדו פה, ורקדו שם, ולמעלה תמונות של רקבובית. הם לא אשמים העיתונאים. הם התכוונו למשהו יפה. אבל הסורה — זה מה שיש.

לכו, לכו לראות!

צדק, צדק

תרדוף

את המרט המיקצונו עם ז'אן פול בלמונדו. איוה בידור נטו! למות על השובבינו. הוא לא שחקן אדיר. בסצינות שדורשות אמינות מהלב, העיניים שלו תופסות חופשיות, ומרמות. אבל בי ז'אנר שלו (בלמונדו את בלמונדו) הוא מלך. מפליא איך מצליח השחקן הזה

לשחק אותה בסטייל, תמיד אותו ס'גנון בכיף. בלמונדו לא מאכזב את הצופים. הוא תמיד בלמונדו. מצלם את עצמו בפרוות הכי מחמיאות. כמו שמצלמים את פסל החרות, והגוף הפגני שלו עושה שרירים בפרצוף לא מתאמץ, שיחשבו כאילו כלום.

זה סיינסי-פיקשן, אני אומרת לכם. אם אתם מתעקשים לקרוא, או תקראו. פעם הייתה שכונה דמיונית שאמא אחת חתיכה נהגה בה עם התינוקת שלה. עצרה לפני מרכז-קניות, והעבירה את התינוקת

תיכף הוא עשה עצמו אורח הגון בלי כוונות, ביחוד שהיו כבר עדי-שמיעה, ואשתו יצאה מהבגן. במקום לנתק מגע בשקט, מייד הוא התעשתה. וערך לאמא הזו שערוריה שהיא נהגה כביכול עם התינוקת על הברכיים. הריץ מיכתב-תלונה למיטרה, המיטרה גמרה לתפוס את כל הפרצים, ובאה לתפוס את האמא. פנו למפקד התנועה, ניסו להתערב ולי-הסביר את התלמאות. לא עזר. האמא חשבה שהיא פוץ גדול מאוד, ופתחה את הפה בדמוקרטיה. דמוקרטיה היה לה מלמעלה, אבל את החוקן הביורוקרטי היא חטפה כמו שפון דוכסה.

לא מתחצפים אף-פעם לברגים הקטנים של המכונה. החיים והמוות בידיהם. זה חוק מס' 1. אבל את זה היא לא ידעה אז. היה מישפט. צריך היה לקחת עורך-דין, צריך היה לבטל המון זמן. העורך-דין היה שועל מנוסה, עסוק מאוד, ופרקטי. נכנס ללישכת-השופט, ור תוך חמש דקות יצא החוצה. "סידרתי את העניין", הודיע לאמא הזאת. "הודיתי בשמך, ועכשיו לכי תשלמי אלפיים חמש-מאות לירות."

צדק!!!

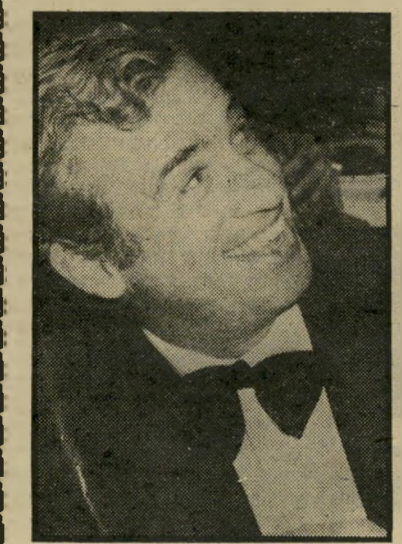
על הברכיים כדי שתשחק עם ההגה. בדיק עבר שם זאב זקן שבא לו האביב במיכנסיים. לאמא הו — לא. היא כעסה על שמונים זאבים קודמים שבא להם אביב במיכנסיים, והיא לא אמרה להם כלום, אז על הזאב הזה היא צעקה בעד כולם.

תבוא, וכל ישיבה כסף בשבילי, דלק לי-אוטו, סידור התינוקת, זמן, עצבים. אלפיים וחמש-מאות לירות, זה הכי בקיצור. הצדק המטושש הקטן הזה, לא שווה כליך הרבה כסף. תלמדי בפעם הבאה לא לפתוח פה גדול במיטרה. יושבים שם תולעים קטנות, ומי את שר תקלקלי להם את שעתם היפה לחרוץ גרולות? גם אם את צודקת, היית צריכה לתת להם את הכבוד.

כיום אחר, בחודש אחר, בשנה אחרת, הלכה האמא עם התינוקת למכולת. קנתה לחם, חלב, ביצים, מרגרינה ומברג. הלכה הביתה בשמש האביב. כשהצדק מגיע, זה תמיד יום של אביב. הלכה אותה דבר, חוץ מהזאב הזה, שפעם בא לו האביב למיכנסיים בלי תיאום, הוא ירד למטה, ומצא את המכוננית שלו על ארבע ג'אנטים. עיר ללא רחמים.

המישפטים הכי מצחיקים באבירותם, מגיי-עים אחרי סצינה שלא תיאמן. סרט איתו, מכיל אווירה מסויימת של אצולה שי נכחדה.

כך אני מתארת לעצמי היו הסלונים החברתיים המפוארים בימי לואי ה-14: פצצות הכי גדולות, עם פינאלה תרבותית של קידה עם טקס. מצחקי, לא? הפרא

חביבי בתזונת בלמונדו רוכב על הסוס מחדש

שהוא מגלם, סגור תמיד במעטה תרבות, וזה שילוב מדליק. להוציא סצינה אחת או שתיים בלתי אמנות לחלוטין, אין לי טעות, הוא מרמה את הצופים בסוף, וזה הבל, אבל זה רק סרט. יללה! רוצו לראות את החפיפניק הנהדר הזה! כשהאשה סוחבת לקומדיות והבעל לסירטי פעולה, זה מאפי שר למיטרה להתאחד בראש אחד, לי-שתיים נדירות. נו? אתם עוד פה?